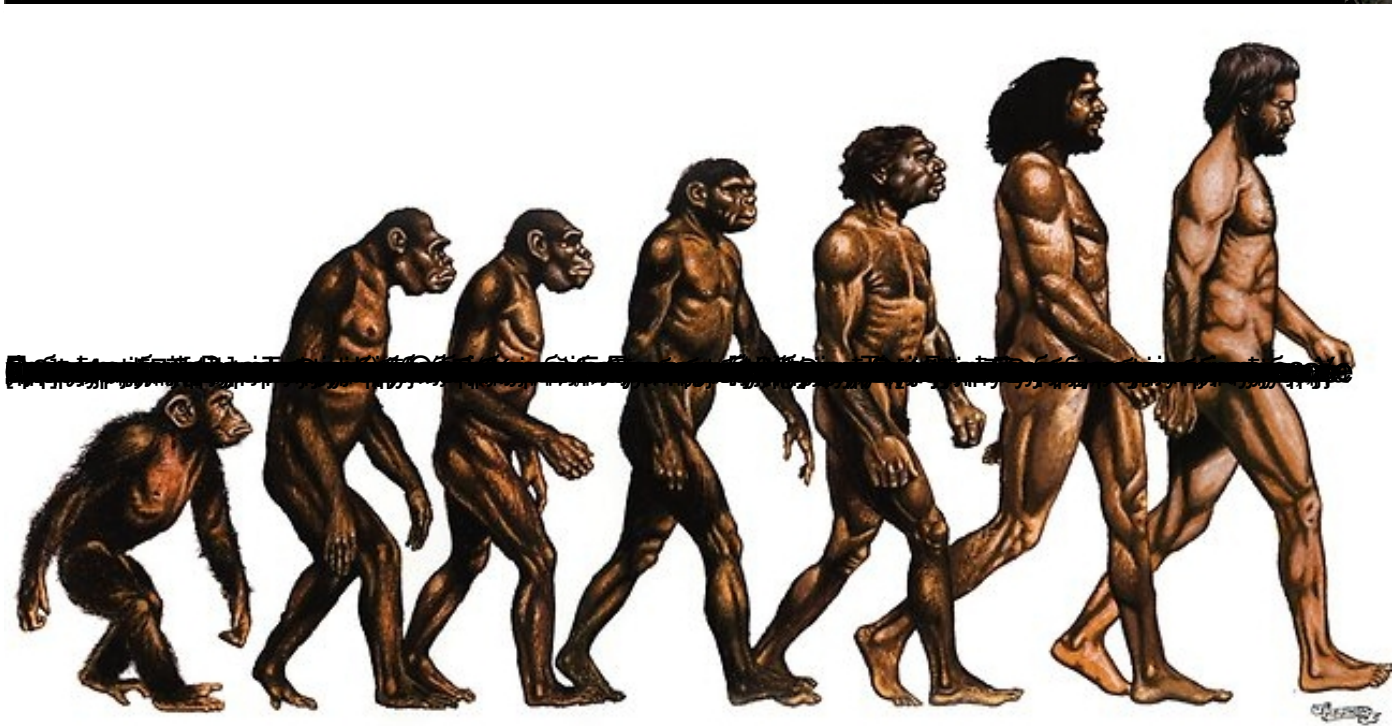
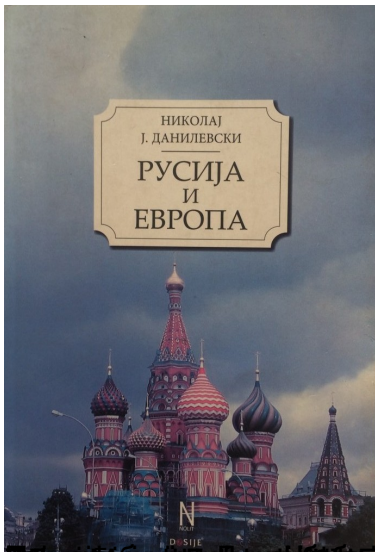

Има 50 година како је, у време свечарских беседа, посвећених Дарвиновој стогодишњици 1959. године, Џулиан Хаксли овако приказао суштину садржаја теорије еволуције: «У складу са представама о еволуцији, нема ни места, ни потребе ни за чим надприродним. Земља није била створена, она је настала као резултат еволуције. То се исто може рећи и о животињама, и о биљкама, које на њој живе и расту, па и о нама, људима, о нашој свести и души, а такође о нашем мозгу и нашем телу. Еволуирала је и сама религија...» [1].

Из тих речи се види, да дарвинизам има осим научних такође и духовних претензија. У складу с том чињеницом и филозоф Карл Попер је писао: «Дошао сам до закључка, да дарвинизам представља не доказиву научну теорију, него метафизички програм истраживања — један могући оквир и план за развијање доказиве научне теорије » [цит. по 2].

Заиста, већ 1885 године аутор капиталног тротомног трактата «Дарвинизам. Критичка анализа» Н. Данилевски тврдио је, да «теорија еволуције и није толико биолошко истраживање, колико је филозофско учење, купола на здању механицистичког материјализма, чиме се једино и може објаснити њен фантастични успех који нема никакве везе с њеним научним достигнућима » [3]. У томе се и скрива узрок чињенице, да теорија еволуције, без обзира на њену поразну научну неплодност, има практично недељиву власт над општим идејним представама у нашем савременом разцрковљеном друштву.

Пише: Константин Буфејев
субота, 27 мај 2017 11:00

Еволюционизам и православље

Пише: Константин Буфејев
субота, 27 мај 2017 11:00

